

Rešitev in rešilci besedne uganke v drugi številki.

Roka.

Prav so jo rešili: Srečko Grmoyšek, učenec IV. razreda 2. oddelka v Pilštanju; Janez Veronik, učenec II. razreda v Reki na Štajerskem; Zdenko Švigelj, učenec v Ljubljani; Božena Šotola, učenka v Idriji; Vlasta Rudež, Grad Tolsti vrh; Dora Nagú, učenka v Orehovici pri Št. Jerneju; Stanko in Boris Samsa v Ilir. Bistrici; M. Vaupotič, A. Babič, Al. Sterniša, Mart. Topolnik, Matthä, Al. Ostrž, Fr. Magdič, učenci V. razreda pri Sv. križu na Štajerskem; Danica Schuller, učenka II. razreda, II. oddelka na Rakeku.

Godci.

Po svetu hite
muzikantje trije. —
Pozna jih vsaka vas,
pozna vsak letni čas.

Vam gosli prvi gode
lepo, tako krasno,
s piščalko drugi spremlja
ga v taktu kar tako.

A tretji bil študent je,
sveta je ljubil kras
in dolgo let že drgne
razbiti stari bas.

In hodijo po svetu
že dolgo, dolgo let. —
Jih komaj čaka vsakdo,
da godejo mu spet.

V nebesih in na zemlji
ni take muzike,
ki bi kot ta igrala,
da vsi se vesele.

Jos. Šest.

Berač Tomaž.

Gotovo ste vsi poznali berača Tomaža. Majhen možiček je bil. Leva noga je bila krajša od desne kar je napravljalo tako čuden vtisk. Na hrbtu je nosil veliko bisago, o kateri ni nihče vedel, s kakšnega blaga jo je naredil Tomaž, ker je bilo toliko nesnage in maščobe na njej. Život je podpiral z debelo palico, ki je bila na koncu zakrivljena, da je lahko za vrat vjel kakšnega paglavca, ako ni imel miru pred njim.

Sicer pa berač Tomaž ni bil hud! Kaj še! Prav rad je imel otroke, posebno pa one, ki so radi molili in v šolo hodili. Da je pa časih katerega s palico udaril ali zalučal za njim kamen, je imel že posebne vzroke. Kadar je šel v cerkev ali je prosjačil po hišah, je bilo zmeraj dosti mladine krog njega. Vedno ji je odgovarjal na razna vprašanja. Vmes pa se je čula pesemca, zložena na čast beraču Tomažu:

Berač Tomaž,	Če jih sneš,
kam krevljaš?	domov ne smeš;
„V kurjo vas	če jih prodáš,
po en par klobas.“	domov ne znaš.

In kadar je slišal Tomaž to pesem, tedaj se mu je storilo milo. Hitro je je stopil v kako hišo, potrkal na vrata in zavpil: „Berač Tomaž prosi za en groš.“ Ako je dobil kaj, tedaj je zavrnil veselja; ako pa mu ni nihče nič dal, se je zadovoljil tudi s tem. Otroci pa, ki so videli, da Tomaž ni nič dobil, so zopet nadaljevali svojo pesemco:

Berač Tomaž
ima prazen koš. —

Tako je bilo vsak dan. Prišla pa je huda zima. Tomaža je zeblo, nikamor se ni upal iti. Tedaj je pa legel na slamo v hlev in spal spanje pravičnih. A prazni želodec se je kmalu jel oglašati. Hočeš, nočeš — moral je iti iskat pokrepčila. Ko pa se je najedel, je zopet šel počivat. Ljudje pa, ki so ga videli, so govorili, da berač Tomaž ne dočaka pomladi. In res je ni dočakal. Nekega dne, ko je mislil iti kruha prosit, ga noge niso več držale pokonci. Padel je nazaj in zaspal. Ko pa je drugo jutro prišel hlapec po konja, je dobil Tomaža mrtvega na slami. P. K.